

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige

Sandhed, Kunsthed, Dyd og Tro forenet.

Nummer 8

15. April 1915

64. Aargang

Det sande Evangeliums Principer blive efterhaanden mere og mere anerkjendte af forskjellige Kirkesamfund.

Tale, holdt i Asjembly Hall Søndag den 31. Januar 1915
af Apostel Georg Albert Smith.

Vi ere blevne belært og opbyggede denne Eftermiddag af den foregaaende Taler, og mange tanker ere uden Tvivl komne til os alle ved at overveje hans Bemærkninger. Lad os bevare dem i vort Sind, naar vi gaa hjem hersra, saa at de kunne blive til Velsignelse for os. Det Spørgsmaal er meget ofte gjort: Hvad er Forskjellen paa „Mormonisme“ og Menneskenes Trobekjendelser i Almindelighed? Jeg formoder, at Svaret, vi ville give, er dette, at „Mormonisme“ er det rene Kristi Evangelium, og at de øvrige kristne Trobekjendelser og Lærdommene, for saa vidt de ere i Overensstemmelse med Evangeliets Lære, kun ere Dele deraf, der ere løsrevne fra Evangeliets frelsende System. Jeg tror, at alle Kirker i Verden lære flere Sandheder; ellers vilde de overhovedet ikke være i Stand til at eksistere. Det ser uden Tvivl underligt ud for mange Folk, som have været Medlemmer af andre Kirker og kun kjende lidt til Kristi Evangelium, som vi forkynde det, at vi staa frem og sige, at vor Religion er den vigtigste af alle. Det gjør kun lidt Forskjel, hvad vi tænke, eller hvad Andre tænke, for saa vidt vi ikke komme til Erkendelse af, hvad der er Sandhed. Det er Sandheden, som vejer i Waegtskaalen, og den foregaaende Taler har paa en meget ligefrem Maade klarlig belyst, at der er visse Grundprinciper, som vi maa leve i Harmoni med for at kunne opnaa Frelse og evig

Ophøjelse i Guds Rige. Det glæder os at erfare, at mange af de mere fremstredne Mænd i andre Samfund, uagtet de ikke ville anerkjende „Mormonismen“ som Kristi Evangelium, dog lidt efter lidt antage flere af vores Trosprinciper som Værdomspunkter i deres Trosbekjendelser, hvorved Menneskenes Øjne blive aabnede for det større Lys. Hvis vi havde Tid til nærmere at betragte denne Sag, vilde vi finde, at Verdens forskellige Kirkesamfund have indført mange Værdomme i deres Religions-Dogmatik og Trosbekjendelser i den senere Tid, som først blevet lært af de sidste Dages Evangelie-Husholdnings store Profet, Joseph Smith, og som den Gang, da de fremholdtes, latterliggjordes af indbildiske Skriftkloge. Nogle af disse Evangeliesandheder forstodes i tidligere Dage, men blevet forglemte, indtil Joseph Smith atter forkyndte dem, og i Dag ere nogle af disse Værdomme anerkjendte af den videnskabelige Verden som overensstemmende med de nyeste videnskabelige Theorier og betragtede som fundamentale Samfundsprinciper. En oplyst Mand sagde til mig i New-York for en halvanden Aars Tid siden: „Hr. Smith! J. „Mormoner“ have, hvad Verden mangler og ser sig omkring efter. Hvis Eders Værdomme ikke vare stempledte som „Mormoniisme“, vilde de blive antagne af Tusinder. Jeg ved ikke, om de ere specielt „guddommelige“, men jeg har sammenlignet dem med mine Borners og Meds forbundnes Ansuelser og de forskellige Kirkesamfunds Trosbekjendelser, som jeg staar i Forbindelse med, og jeg har i min Stilling staat i Forbindelse med henved 12 forskellige Kirkesamfund. Jeg finder, at J. tro og praktisere enhver smuk Ting, som de andre have. J. have Alt, hvad der er godt og smukt i Socialisme, og ved Siden deraf tro J. paa mange andre udmærkede Sandheder, som ingen af de andre Kirkesamfund omtale; uden at betørke mig siger jeg, at „Mormoniisme“ indeholder den største og dybeste Filosofi, som Verden nogensinde har kjendt.“ Han betegnede ikke „Mormoniismen“ som den bedste „Religion“, men som det bedste filosofiske System, fordi den menneskelige Familie efter hans Mening kunde opnaa flere almen-menneskelige Fordele i dette Liv ved at antage og praktisere de specielle Principer i „Mormoniismen“, som han tog Sigte paa, end ved at følge Levereglerne i nogetsomhelst andet Samfund, han var bekjendt med.

Bor Ven sagde nøjagtig Sandheden: „Mormoniisme“ er ikke alene det dybeste filosofiske System, men det er „Sandheden“ selv, hvad alle Livets dybe Tilværelses- og Udviklingsprinciper angaa. Der kan ikke findes noget bedre. Vi tale ikke „pralende“, naar vi utdale os saaledes, men vi sige Sandheden i al Ydninghed. Jeg ønsker ikke, at mine Brødre og Søstre i andre Trossamfund skulle føle, at det er min Mening, at vi staa over dem, fordi vi kjende Sandheden; thi netop dette bevirker, at jeg føler mig ydmyg, og Alle have jo det samme Privilegium som vi. Men jeg er taknemlig til min himmelske Fader, at det er saa for-

staaeligt for mig, at vi have Sandheden. O, hvor jeg ønsker, at vi kunne gjøre Evangeliets frelsende Principer forstaaelige for dem, som ikke kjenner dem. Hvad Verden behøver i Dag er netop „Mormonismen“ eller Kristi sande Evangelium, thi sammes Lærdomme og Principer løse alle de vigtige Spørgsmaal, som Menneskeheden er stillet oversor i vores Dage. „Mormonisme“ vilde gjøre det klart forstaaeligt for alle Folk, at Krig er unødvendig og aldrig kan bringe noget Godt, men kun Ødeleggelse. „Mormonisme“ vilde løse „Racespørgsmalet“ i De forenede Stater, og den vilde, hvis deus Principer havde været antagne af Staternes Befolning, have løst dette Spørgsmaal for længe siden. Men jeg siger, jeg er taknemlig, at Evangeliets Sandheder lidt efter lidt blive kendte blandt vores Medmennesker. Da Joseph Smith fremstod og sagde, at han havde set Gud Ansigt til Ansigt, og at Faderen og Sonnen havde talst til ham, blev der gjort Mar ad ham, ja, han blev i Virkeligheden hadet; thi de, der stode som Religionslærere blandt Folket, der levede i Omegnen, hvor Joseph Smith og hans Forældre boede, troede, at han var en Bedrager; men han kendte Sandheden, og han vedblev at belære Menneskene om den, og lidt efter lidt ere de Lærdomme, som blevne givne ham ved Åabenbaring og Inspiration fra Gud, blevne udbredte blandt Menneskene. I Joseph Smiths Dage mente man, at Himmelnen var forseglet og var ligesom Messing over vores Hoveder, uigjennemtrængelig, og at Gud ikke længere åbentbarede sin Billie til Menneskenes Børn; men Drengen Joseph, som endnu ikke var 15 Aar gammel, bar sit Bidnesbyrd til sine Bekjendte og sine Venner; han overbeviste sin Fader og sin Moder om Sandheden af sit Udsagn, og ligeledes sine Onkler og Tantre, der vare ældre end han; og een efter een kom de alle, med Undtagelse af een af dem, ind i den Kirke, som senere blev organiseret ved ham (nemlig den 6. April 1830). Hvorsor gjorde de det? Fordi de rettede sig efter vor himmelske Faders Fordringer. Det var ikke alene, fordi Slægtningen Joseph Smith forkyndte disse Lærdomme, at de sluttede sig til Kirken, men de undersøgte først Principerne for sig selv. De maalte dem med „Vinkel og Kompas“, som der er bleven sagt. De bad til Herren med Hensyn til at give dem Kundskab angaaende disse Lærdommes Sandhed og give dem et Bidnesbyrd i deres Hjerter fra ham om, at de vare sande; og efter at Herren havde tilkjendegivet dette for dem, vidste de lige saa vel som Joseph Smith, at han forkyndte Sandheden og fremsatte Saliggjørelsens Principer for dem. Og det er, hvad der er det ydige ved det, Brødre og Søstre: I behøve ikke udelukkende at stole hverken paa Kirkens Præsidents eller paa de tolv Apostlers Udtalelser om, at dette Værk er af Gud. Hvis I have rettet Eder efter Mesterens, Jesu Kristi, Anvisninger, vide I for Eder selv, hvad der er Sandhed; og saa længe Guds Land brønder i Eders Bryst, saa vide I dog, om end I ere

affondrede fra Verden og leve paa en affødestliggende Ø, hvor intet Menneske kan være Eder til Selskab, ved denne Aands stille Hvisken til Eder, at Evangeliet er Sandhed, at Gud lever, og at han hører og besvarer vores Bønner. Jeg vide, at jeg ikke have taget fejl med Hensyn hertil, thi Eders Sind og Hjerte er i Harmoni med vor himmelste Fader. De andre Kirker begynde at antage nogle af vores Troslærdommene. Jeg har i min Lomme et Avisudklip, som jeg tog for ikke længe siden fra »The Outlook« for den 8. November 1913. Artiklens Indhold belyser, ffjøndt indirekte, hvorledes gradvis Troen paa de Principer, der ere indeholdte i Aabenbaringerne, som ere givne til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og som adskille os fra alle andre Kirkesamfund, hvorledes efterhaanden disse Verdomme blive antagne som sande religiøse og samfundsudvilkende Principer af forskellige mere fremstredne Samfund. Vi Sidste-Dages Hellige tro, at Gudaabenbarer sin hellige Billie til Menneskene i vor Tid. Vi tro, at han inspirerer mange i vor Tid, ligesom vi læse, at han gjorde det i Oldtiden; og Andre begynde at tro det.

Bad mig læse Kongregationalisternes erklærede Troslære for Eder. I 1910 blev en Komite udnevnt af dette Kirkesamfunds Bestyrelsesraad i Boston til at nedskrive en Troerklæring for dette Samfund i Amerika. Komiteen blev færdig med Afattelsen af Dokumentet i Oktober 1913; det havde altsaa taget cirka tre Aar at formulere det. Jeg vil gjøre korte Bemærkninger med Hensyn til disse Trosartikler, hvis Herren vil velsigne mig, saa jeg kan tydeliggøre Sagen; og jeg vil bede Eder at lægge Mærke til Trosartikkernes Indhold og se, om disse Trosbekjendelses-Artikler ikke lyde lidt bekjendte for Eder. Hvis jeg ikke havde fortalt Eder, at det var Kongregationalisternes fornylig formulerede Trosartikler, vilde jeg vistnok tænke, at de vare tagne fra vores Trosartikler.

„Vi tro paa Gud, Faderen, uendelig viis, god og kjærlig, og paa Jesus Kristus, hans Søn, vor Herre og Fræsler, som før os og vor Frælse levede og døde, og opstod igjen og lever for evigt, og i den Helligaand, som tager af, hvad der hører Kristus til, ogaabenbarer til os, fornyende, trøstende og inspirerende Menneskenes Sjæle.“ Disse Erklæringer lyde ikke, som om Himmelten er forseglet, hvad der lærtes før 1830; de gaa ikke i Retning af, at Menneskene ere afskårne fra Gud og afhængige af det skrevne Ord alene.

Dernæst: „Vi ere forenede i at stræbe at kjende Guds Billie, som lært i den hellige Skrift, og i vor Hensigt at vandre paa Herrens Veje, som vi ere bekjendte med eller ville blive gjorte bekjendte med.“ Jeg ønsker at henlede Eders Opmærksomhed paa disse Sætninger. De indeholde „Nytidsaabninger“, om jeg læser rigtig.

Fremdeles: „Vi lære, at det er Kristi Kirkes Mission at forkynde

Evangeliet til hele Menneskeslægten, formanende dem til at dyrke den ene sande Gud og arbejde for Kundstabssudbredelsen, for Forskremmelsen af Netsærighed, Fredens Triumf og Virkeliggjørelsen af et Broderforbund mellem Menneskene."

Læg Mærke til Trosartiklernes sidste Paragraf, som jeg nu vil anføre:

"Det vi som vores Fædre stole paa, at den Helligaand vedblivende vil lede os ind i al Sandhed, arbejde og bede vi for Verdens Om-dannelse og Fornyelse til at blive Guds Rige; og vi se hen med Tro til Netsærighedens Sejr, og søger evigt Liv og Ere."

Disse Udtalelser ere god „Mormonisme“. Ere de ikke? Og ganske forskjellig fra Verdens Tro, da Joseph Smith først erklærede, at han havde hørt Guds Røst. Lad mig nu citere en Udtalelse fra en af Nationens og Kongregationalist-Samfundets bekjendte Mænd. En Person spurgte Dr. Lyman Abbott, hvad han troede med Hensyn til Gud. Før jeg nu citerer de Ord, som jeg ønsker at henlede Eders Opmærksomhed paa, vil jeg bede Eder erindre, at i Aaret 1830, da Folket i De forenede Stater og i Verden i Allmindelighed troede paa en Gud „uden Legeme, Dele eller almindelige Sindsfølelser (Sindsbevægelser)“, troede de paa en aandelig Universalkraft og Indflydelse, der ikke kunde defineres, og ikke paa en legemlig Gud. De havde forglemt, at Jesus Kristus, da han udførte sin Frelsermission paa Jorden, netop havde aabenbart Gud i Kjødet, og de tilbade og dyrkede en Gud, som de ikke kendte. Det var Joseph Smith, som tilkjendegav og forklarede, at Gud var en legemlig Personlighed og kunde betegnes som en fuldkommen Mand. (Jesus Kristus blev fuldkommengjort i Kjødet, da han paatog sig et Legeme, blev udviklet i dette Legeme og til sidst opstod fra Graven med et uendelig fuldkomment, herliggjort Legeme. Over-setterens Anm.) Det var Joseph Smith, som lærte, at som Mennesket er, var Gud en Gang, og at, hvad Gud er, kan Mennesket opnaa at blive. Hans Navn blev ringeagtet, og han blev betragtet som ond og kjættersk, fordi han trods al Modsigelse og Modstand lærte dette. Han sagde, at han turde ikke lære noget andet; thi „han vidste, at Herren vidste, at han vidste det“; at Gud levede, og at Jesus var Kristus, den levende Guds Søn; at Jesus var i Guds Lignelse; at han havde set både Faderen og Sønnen, og at de varer herliggjorte Personer. — Nu i Aaret 1914 kommer en berømt Forfatter, som i aarevis var Præst ved en af de store Kirker i De forenede Stater, og besvarer Spørgsmålet: „Hvad tror Du, Gud er, eller Jesus Kristus?“ saaledes:

„Jeg kan udtrykke for Dig min Tro paa Gud i en kort Sætning. Jeg betivler, at jeg, hvis jeg vilde skrive en længere Artikel om Emnet, kunde gjøre det mere forklarende. Jeg tror, at Gud er en Person, med hvem jeg kan tale, ligesom jeg kan tale med

mine Venner, eller ligesom jeg vilde kunne have talt med Jesus af Nasareth, hvis jeg havde levet i Palæstina for 1900 Aar siden."

Disse Ord lyde som god „Mormonisme“. Denne Værdom lyder meget bekjendt for Eder, som ere Medlemmer af hans gjenoprettede Kirke, og som have bedt til en slig Gud og saet Eders Bonner begrave. Saadanne Udtalelser af højt oplyste Personer udenfor Kirkens Fold tilbagetrænge den Følelse hos os, at Verden, selv de oplyste blandt Menneskene, ikke ville have noget om helst at gjøre med Evangeliet, vi prædike. Det er velgjørende at høre eller læse slige Udtalelser fra en lærdr Mand som Dr. Abbott; at høre ham forkynde, at han tror, at Gud er en personlig Gud i Ordets ligefremme Betydning, hvad Joseph Smith forkyndte for Verden i sine Ungdomsdage. „Mormonisme“ eller Kristi sande Lære spredes saaledes efterhaanden ud blandt Menneskene. Det er i Virkeligheden kun et Tidsspørgsmaal, naar Alle ville blive bekjendte med Kristi sande Evangelium. Dette er vor Faderes Gjerning. Hans Hensigter ere fra Tid til anden at bringe sine herlige Sandheder til hans Børn paa Jorden. Som Følge af Menneskeslægtens Syndefuldhed bliver Menneskets Sind formørket; men naar det har været nødvendigt for Herren at opresse en Prost til paany at forkynde hans dyrebare, frelsende Sandheder til Menneskenes Børn, saa har han gjort dette, og i vore Dage har Faderen ved sin Son gjengivet Evangeliet til Menneskene paa Jorden.

De fleste Kirkesamfund tro ikke længere, at det lille Barn, som dør uden at være døbt, bliver evig forsvint. Vi Sidste-Dages Hellige tro, at smaa Børn ere forløste formedelst Kristi Forsoning. Man tror som Regel ikke mere, at Himmel er en Sø af Fld og Svovl; og vi tro, at det eneste Himmel, som Menneskene nogensinde ville komme til at kjende, er Kundskaben om ikke at have benyttet en god Lejlighed til Fremgang og drage sig de herlige Sandheder til Jordel, som Gud har aabenbaret til Menneskenes Børn. Vi tro ikke, at vi, naar vi dø og forlade denne Verden, skulle tabe vor personlige Særegenhed og Kjøn; thi „Mormonismen“ har paany bragt til Verden Kundskaben om, at Mænd og Kvinder, forenede i Ægteskabets hellige Baand ved Guds Alands Ledelsse og hans Kirkes Autoritet, ville forblive Mænd og Hustruer ikke alene i dette korte Jordeliv, men i al Evighed, og ville, naar de gaa paa den anden Side af Sløret, gjøre Krav paa Børnene, som de have haft i dette Ægteskab. „Mormonisme“ bryder ikke Familiebaandet, som mange Folk have troet, men lige modsat knytter Evangeliet, vi have annammet, Familiebaandet uopløselig sammen og frem sætter for Menneskene paa Jorden den uendelig herlige Sandhed, at Herren agter at forene sine gode og lydige Børn, som leve paa Jorden, i Familielivets Baand; at han vil forene Fader og Moder, Forældre og Børn i det hellige Ægteskabs og

Familielivets Baand paa hin Side. Dette er en dyb Evangelie-Sandhed, som Menneskene ikke have været bekjendte med, siden Præstedommet og Evangeliets Gaver i tidligere Dage blevne borttagne fra Jorden. Men de Hellige skulle nyde det Privilgium at forenes i Familielivets Baand i de evige Verdener og fortsætte det gode Arbejde og Fremstridtsudviklingen, der har været begyndt her, idet Individerne glædes ved det mere fuldkomne Kjendssab til Sandheden, som vi ville saa der paa Grund af den Undervisning, vi modtage, maa ske af vor himmelske Fader selv. Her modtage vi Velæring angaaende Evangeliets Principer og Guds Riges Anliggender ved inspirerede Mænd, som han har sat iblandt os til at opmuntre os paa vor Vandring ad Sandhedens og Retfærdighedens suævre Bane. Ligesom den foregaaende Taler, der talte til Eder denne Eftermiddag, vil jeg bevidne for Eder, at jeg veed, at dette er vor Faders Værk. Min Land og hele Konstitution er gjennemtrængt af Lyset her ovenfra, saa jeg veed med absolut Visshed, at Gud lever, at Jesus i Sandhed er hans Søn, og at gjennem ham, og ham alene, kunne vi haabe at blive frelste og ophøjede i vor himmelske Faders celestiale Rige. Jeg bevidner ogsaa, at Joseph Smith var Guds Profet. De Sandheder, som han lært Verden, ere beregnede paa at forbedre og gavne Menneskene. Joseph Smith var en af Guds ædle Sønner. Han blev udvalgt af Faderen til at blive en Profet for Menneskeslægterne i de sidste Dage og formedest Præstedommets Autoritet, som blev givet ham, delagtiggjøre de Lydige i Kristi vor Frelsers Evangeliums Besignelser. Disse Ting ere alle meget forstaaelige for mig. Jeg fryder mig ved Overbevisningen, jeg har i min Sjæl, om disse Principers Sandhed og saliggjørende Kraft. Herren har givet mig denne underlige Overbevisning om Evangeliets herlige Sandheder, og jeg bærer mit Vidnessbyrd til Alle om disse Principers Sandhed i Jesu Kristi Navn. Amen!

Tankepræg.

„Naar vi for hver Dag, som gaar, holde Herrens Besalinger og øge at blive „fuldkomne, lig Gud, vor himmelske Fader er fuldkommen“, da blive vi fulde af Mildhed, Langmodighed og Kjærlighed overfor vore Medmennesker, og vi voxe og skride fremad med Hensyn til Alt, som gjør os ædlere og mere lig Gud, og derved vinde vi ogsaa deres Kjærlighed og Tillid, som vi bevæge os iblandt. Det er ved at udføre de simple, ligefremme Hverdagsspilster, som paahvile os, at vi voxe i aandelig Styrke.“

Heber J. Grant.

— Der er ikke en Sandhed paa Jorden eller i himlen, som ikke er indesluttet i „Mormonismen“. Brigham Young.

Torsdag den 15. April 1915.

Krigen i Ebangeliets Beløsning.

Har Herren anordnet Krig? Bisselig ikke! Men mange Mennesker leve saa uguadeligt, at det ofte fører til Krig mellem Folkesær indbyrdes og endnu oftere til Krig mellem Nationer. Men det er en afgjort Sag, at det er Menneskehedens sælles Fjende, Djævelen, som opægger Menneskene til at stride mod hinanden og benytte de mest ødeleggende Krigsvaaben, som den menneskelige Opfinderkunst kan frembringe. Det er i Sandhed næsten umuligt at forstaa, at Djævelen, Guds og Menneskenes Fjende, har haft saa stor Indflydelse paa Begeivenhedernes Gang i Verden, som han har, lige siden Syndesaldets Dage; Millioner af Mennesker ere jo blevne forførte af ham, og han har indvoret i Menneskenes Hjerter, at de skulle have hinanden, ofte paa Grund af i Virkeligheden ubetydelige Forseelser, som det ene Menneske kan have begaactet overfor det andet eller den ene Nation oversor den anden. Vi fjende saaledes fra Verdenshistorien af mangfoldige Tilsæerde, hvor store og grusomme Krigs ere udbrudte mellem Nationer som følge af, at gjensidige Smaafornæmmer ere sete i stærke Forstørrelsesglas, og hvor Folkene, inspirerede til Håb mod hinanden af Djævelen, ikke have været villige til at tilgive hinanden; thi den Ondes Motto er og har altid været: Ingen Tilgivelse! Og Menneskehedens Erkefjende, „Løgnens Fader“, har, naar han derved bedre kunde fremme sine onde Hensigter og ødelæggende Virksomhed, udvidet Mottoet til: Retsærdfigheden fordrer, at der ingen Pardon bliver givet. Dette lyder meget ørligt og helligt, men vi vide jo, at Djævelen kan vise sig i en Lysets Engels Skikkelse. Og hvad sker nu? Ja, dette kunne vi bedst se ved at betragte, hvorledes den nuværende frygtelige Krig udviklede sig mellem mægtige europæiske Nationer. „Fornæmmerne“ maa „hævnes“, kriges der op af ethver af disse Landes Folk — af de mange, som, hvorvel de maa ske Tusinder af Gange have hørt deres Præster fremfige „Fadervor“ og Bønnen: „Tilgiv os vor Skyld, som ogsaa vi forlade vore Skyldnere“, dog ikke forstaa, at dette at „tilgive“ er praktisk Samfundslære; som altsaa, med andre Ord, flet ikke tage Hensyn til Kristi Evangeliums Lærdommie.

Hvad fører „Hævnen“ til, om den bliver iværksat? Den fører simpelthen til, at de spændte Følelser mellem Nationerne blive yderligere spændte, og at den almindelige Situation bliver forværet. Jo flere Mænd, der blive dræbte eller lemlestede i Krigen, og jo mere Ødelæg-

gelse af Ejendom og Kapital, der finder Sted, jo mere saar naturligvis Modpartiet at „hævne“. Uagtet de oplyste Nationer vide dette, saa lader alligevel Majoriteten af Landenes Befolkning sem være lige og finder sig i at blive taget ved Næsen af et krigsgalt Mindretal, som raaber og skriger op om Fornærmelser mod Fædrelandet og paa hykkelst Maade appellerer til Fædrelandsfjærligheden og raaber op om at ofre „den sidste Blodsdraabe“ paa Fædrelandets Alter (hvilket nærmest turde betegnes som en fysisk Umnighed). Samtidig beskylde disse Skraalhalse alle dem for fejge, som ikke bisalde deres „Krigstale“, og saaledes blive de hørte, ikke alene af Landets egne Børn, men gjennem øste over-drevne telegrafiske Beretninger af Magthaverne i Nabonationen, som de ville befri; saa står det øste, at netop som Følge af alt dette sindsvage Krigsstraal gribet Nabonationen først til Baaben for ikke at blive „overrumplet“, som det hedder; og saaledes blive baade store og smaa Nationer indviklede i Krig, uden at Befolkningens brede Lag har ønsket det. Saa meddele Gladene, at „Krig er erklæret“. Det blodige Spil er nu gaaende, de dæmoniske Kræfter løssladte; og hvis ikke den almægtige Gud kom sine mere retsfærdige Børn paa Jorden til Hjælp, vilde Krigsraseriet vare, indtil Alle vare udryddede og al Ejendom, som det var muligt at ruinere, ødelagt; ja, selve de evige Elementer vilde „Krigsherrerne“ tilintetgjøre, hvis de funde.

Enhver Krig har altid haft sit Forløb. Visse Usredsaander have, i Virkeligheden af egenfjærlige Hensyn, smigret deres egen Nations Folk og f. Ex. fremholdt, som i den nuværende Krig, at deres eget Lands „høje Kultur ved enhver Lejlighed maatte lide skamelig Overlast“ af Nabolandenes Folk, som figes at have krænket „den nationale Øre“ i den Grad, at det blev nødvendigt at forsvarer denne høje Kultur, da det vilde være „umandigt“ ikke at gjøre det, og forsvarer den „him-melgivne Ørv!“ Lignende højtravende Udtryk og skønne Talemaader benyttes der af disse Fanatikere.

Vort Fjære Fædreland lørte saa meget i 1864, at højtravende Talemaader, overspændte poetiske Udgrydelser og krigsgal Snak forhåbentlig ikke let skal føre Landet ind i Krigshvirvlen; og heldigvis er Folket for Tiden repræsenteret af en Regjering, som virker med Kraft for at bevare Landets Neutralitet. Og den Almægtige kan beskytte det lille Danmark, hvis Folket vil lade ham gjøre det.

Det ene Folk burde altid have Respekt for det andet og husse, at et hvilket som helst civiliseret Folks Kultur — særlig i vore moderne, internationale Tider — i Virkeligheden er af samme høje Værd, og at de forskellige Landes Sprog i Virkeligheden alle ere Kultursprog. Hvorfor skulde det tyske Sprog f. Ex. ikke være et lige saa fint Sprog som det franske, og hvorfor skulde det danske Sprog ikke lige saa meget være et Kultursprog som det tyske, franske eller engelske, sjovndt det kun

bliver talt af en 3 Millioner Mennesker? Den nuværende Krig beviser „Storhedsvanvidets“ frygtelige Følger; thi alle de stridende Nationer lide i Virkeligheden af Storhedsvanvid, og Opoefrelsen af Millioner Menneskeliv spiller tilsyneladende kun en underordnet Rolle overfor den almindelige Opgave at „tugte“ og overvinde Hjernen. De politiske Ledere i de forskellige krigsførende Lande synes at være blinde for, at det af forskellige Aarsager næsten er en absolut Umulighed at komme til at beherske et stort og udstrakt Land; thi et Land kan maaßke indtages, selv om det er et meget udstrakt Land, men hvor længe kan det holdes? Og ligefledes: Det bliver let nok for de sejrende Magter at foreskrive en Krigserstatning med tankesvimplende Summer; men kunne Pengene inddrives? Thi Kapitalerne ville rimeligvis i al Almindelighed faktisk være „udgivne“ ved Krigens Slutning og teknist „bundne“ af de store Pengemataorer, saa at de ikke kunne røres.

Hvad kan der nu udledes af de forskellige Kjendsgjerninger, der ere forbundne med Krigens?

Før det første ses det, at saakaldte kristne Nationer lægge deres Planer uden at beregne, at den almægtige Gud kan gibe radikalt forstyrrende ind i „Krigsplannerne“ — en skæbnesvanger Undladelse, som klart beviser, at den herskende Kristendom i Sandhed er af en meget overfladisk Natur.

Før det andet beviser den Kjendsgjerning, at saakaldte „kristne“ Nationer (de krigende Folkesærd med Undtagelse af Tyrkerne ere, som bekjendt, „kristne“ Nationer) føre grusom Krig mod hinanden, en Krig, der paa forskellig Vis er den værste endnu i Menneskehedens Historie — denne Kjendsgjerning beviser, at intet af disse Lande har antaget den sande Kristendom, og at Kristi sande Evangeliums Kraft ikke har gjennemtrængt de respektive Folkesamfund.

Tenk, „kristne“ Soldater i millionvis, der kunne saa Bevis fra deres respektive protestantiske og katholiske Præster om, at de ere „døbte“ som Børn — til Samfund med Gud og Kristus — disse Soldater gaa imod hinanden og nedskyde hinanden som vilde Dyr, kommanderede dertil og opildnede dertil af ugadelige og fanatiske Magthavere, som ikke ville lytte til de undertrykte og lidende Folks Klageraab og ydmige Anmodning om at slutte Fred — øste politiske „Magthavere“ af „anden Klasse“, som selve de højeste Ledere af Hjertet kunde ønske ikke havde saa megen Indflydelse, men Politikere, som paa Grund af Folkenes Uforstand have faaet for megen Magt.

Vi sige til Folkene: Fortvivl ikke, thi Jesu Kristi sande Evangelium er gjengivet til Jordens i Overensstemmelse med Profetierne, og Frelserens sande Kirke er atter oprettet paa Jordens gjennem Herrens beslutdmægtigede Profet og Apostel, Joseph Smith. Der findes atter

bemyndigede Apostler og et bemyndiget Præstedømme paa Jordens, og vi opfordre Alle til at undersøge, om vores Bidnebhyrd ere sande. Vi bevidne, at „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige“ er den eneste sande Kirke paa Jordens Overflade; vi formane Alle til at tro paa den almægtige Gud, paa hans Søn Jesus Kristus og paa den Hellig-aand og til at omvende sig fra al Slags Synd og Ugudelighed, og blive døbte af bemyndigede Præster med Begravelsens Daab til Syndernes Forladelse, og i Forbindelse med denne „Igjensødelsens og Fornyelsens Bad“ modtage den Helligaand ved Haandspaalæggelse af Kirkens Eldster og blive udrustede med Kraft fra det Høje til at stride „Troens gode Strid“, fuldkomme Løbet og blive arbeberettigede til evig Frelse og Døphøjelse i Guds, vor himmelske Faders Herlighedsrigt i hans eftelige, enbaarne Sons, vor Frelser Jesu Kristi hellige Navn.

Niels F. Green.

Korrespondance.

Da vi vide, at det vil glæde „Stjernen“'s mange Læsere at læse et Uddrag af et Rejsebrev fra Missionspræsident Hans J. Christansen, hid sætte vi følgende:

Bergen, Norge, den 7. April 1915.

Eldste Niels F. Green.

Kjære Broder!

Disse Linier tilskrives Dem for at meddele, at jeg er i bedste Belgaaende her i det høje Nord. Min Rejse fra Kjøbenhavn til Kristiania var meget behagelig, da en Hilsen fra Vaarholens Straaler ledsgagede mig paa hele Rejsen; den 15 Timers Kjøretur var nok lidt trættende, men Tanken om mit Grende til det norske Folk lettede Rejsen betydeligt. Jeg tilbragte Skærtorsdag i Norges Hovedstad og overværede et stort Ungdomsmøde om Aftenen i den store, smukke Sal. Kl. 11,30 samme Aften forlod jeg Kristiania med den saa meget berømte Bergensbane, som fører op over de høje, norske, nu snebedækkede Fjelde, og ankom til Bergen Fredag Middag Kl. 12. Siden min Ankomst have vi afholdt 7 vel besøgte Møder i denne romantiske By, som nu tæller omrent 100,000 Indbyggere. Her findes en meget hjertelig Klynge af Søskende, men, som Tilsældet er paa andre Steder, er vor Saligheds Fjende i fuld Virksomhed her med at forstyrre den Fred, som vi anstrengte os for at bringe vores Søskende og Venner. I Aften afholdes en Børnesfest, som jeg desværre ikke kan overvære til Ende, da Dampstibet „Nordlyset“ affejler Kl. 10, og Turen gaar da med dette paa det oprørte Hav langs Norges Kyst til Aalesund, hvor der afholdes Møde i Morgen

Aften, om Alt gaar vel, hvad jeg haaber. Mine Tanker dvæle stedse ved mine Medarbejdere og de Hellige i København, da jeg antager, at mange føle det Savn, som Præsident Kjærs Afrejse har efterladt. Det var mig en Glæde at erfare Menighedens Oprørskomhed mod ham ved at give Møde ved Skibet, som førte ham bort fra hans store Vennekreds og Mindernes rige Land. Jeg haaber, Søskende ikke føle sig nedslaaede i Sindet, men at de alle, unge som gamle, erindre vore fælles Valgsprog: „Frisk Mod, Søskende, fremad til Sejr!“ samt „Enighed er Styrke!“ Dette er en meget kært Prædiken, men Ordene ere rige paa Indhold og fremsette dybe Livshandheder, som det vil blive til Bessignelse for os stedse at erindre. Mit Valgsprog: „Frisk Mod, Søskende, fremad til Sejr!“ vil nu snart runge overalt i den skandinaviske Mission, saavel blandt Norges Fjelde og Fjørde som i Danmark med dets „Bang og Bønge“ og dejlige Bøgeskove.

Hans J. Christiansen.

Ummoraliteten blandt Menneskene.

Den frygtelige Ummoralitet, som mere og mere gjør sig gjældende i Verden, og desværre ofte blandt Folkeklasser, som tidligere respekterede Moralens Love, har givet sig et uhyggeligt Udsig, siden Krigens Begrundelse, idet der fra forskellige Sider berettes om, at Kvinder ere blevne sjændede af sjældlige Soldater. Særlig i de Egne, hvor tyske Hærsmyrker have opholdt sig i længere Tid, har den franske Befolning rettet saadanne Beskyldninger mod tyske Soldater. Et Pariserblad skriver angaaende de forsørte Kvinder: „En Del af disse ulykkelige Østre har nu esterhaanden faaet en grusuld Bisped for, at Boldshandlerne have medført Følger“. Bladet meddeler, at der af Regjeringen vil „blive taget saadanne Forholdsregler, at ethvert Spor af Barnets Oprindelse udviskes, men at Moderen kan faa at vide, hvor Barnet befinder sig, hvis hun skalde ytre Ønske derom“. Bladet skriver videre: „Navnlig i Lothringen har Boldshandlerne været meget hyppige. Befolningen lever i den Overbevisning, at Staten vil lade disse Børn dræbe, esterhaanden som de fødes, og i flere Landsbyer have vordende, sjændede Mødre underrettet Borgmesteren om, at hvis Regjeringen ikke selv gjør det, saa gjøre de det selv“. Bladet tilslører: „Hvilken fransk Domstol skalde vel kunne straffe dem for deres Forbrydelse?“ Hvilken fræk Udtalelse! Ved slige Ætringer i Bladene opmuntres stakkels forsørte Kvinder ligefrem indirekte til at begaa Handlinger, der ikke kunne betegnes som andet end Mord, og hvorved de ville nedkalde en fortørnet Guds frygtelige Straffe over sig. Slige Synder blive i Henthald til foreliggende Retsdokumenter endogsaa udøvede af mange Kvinder.

der, som kalde sig selv „Krisine“, sjældt deres Handlinger øste ere af en mere forbryderisk Natur end de modbydelige Synder, som blevne udøvede af Sodomas og Gomorras Besetning, og disse Byers Skjæbne hjende vi: „Herren lod regne over Sodoma og over Gomorra Svul og Ild“. „Og han omstyrte disse Stæder og den ganske Egn og alle Indbyggerne i Stæderne“. „En Røg steg op fra Landet som en Røg af en Ovn“. (Første Mosebog 19. Kap., 24., 25. og 28. V.) De Ugudelige i vore Dage kunne lige saa lidt undgaa at blive ramte af Herrens Straffedomme her og hisset som de Ugudelige i hine Dage. Det er grusuld at tænke sig, at Mennester, som tilhøre den hvide Race og øste ere højlig oplyste, idet de i Barnedagene have gaaet i gode Skoler, kunne skeje ud saa frygteligt, som de gjøre, paa Umoraltetens sibrige Baner, ja endog begaa Mord for at „dække“ over Synden, hvorved de bringe en frygtelig Straf over deres egne Hoveder.

Med Hensyn til de forsørte Kvinder skriver det franske Blad: „Flere af de Ulykkelige have allerede begaaet Selvmord, medens andre kalde Lovgivningen til Hjælp og forbre lovbeskyttet Ret til at forlade deres Børn“. Fremdeles: „Der foreligger nu Forslag til ved en ny Lovgivning at fritage dem for Opdragelsen af de Børn, som de, forinden de ere fødte, nære et brændende Had til“. — Slige Udtalelser gjennem Pressen ere, som bemærket, ligefrem indirekte Opfordringer til saadanne forsørte Kvinder om at føje Forbrydelse til Forbrydelse for derved at dække over deres Synder, og for at kunne gaa og gjælde for respektable Kvinder. Hvilket Hykleri! Hvilken Ugudelighed!

En Senator har i det franske Senat foreslagt to Forslag. Det ene gaar ud paa, at Fosterfordrivelser ikke straffes paa det af Tyskerne besatte Territorium; det andet gaar ud paa, at „Taarn-Arrangementet“ gjenindsføres; dette bestaaer i, at der i de forskjellige Byer anbringes et Skab, som drejer sig i en Mur; i dette kan en Moder lægge sit Barn, ringe paa en Klokke, se Skabet dreje sig og Barnet forsvinde, hvorefter Staten paatager sig det lille forladte Bæsens Opdragelse.

Efter „Politiken“.

Katholsk Overtroiskhed.

Kardinal Gaspani har udsendt følgende Dekret: Bevæget ved Ønsket om at styrke Bønnerne til den hellige Jomfru, til hvem Maaneden Maj er indviet, og Tilliden til, at der ved Fredsdronningen, Guds Moders Bistand snarest muligt kan naas en Ende paa den nuværende lidelsessulde Krig, har Paven besluttet, at der over hele den katholske Verden ved Maj-Andagterne skal fremfiges en af Paven affattet Bøn om Fred. Paven har dertil knyttet en Aflad i 300 Dage, der kan er-

hverves, naar Bønnen fremfiges een Gang daglig, og en fuldstændig Aflad, der erhverves af enhver, der mindst 20 Gange overværer Fremfigelsen af den nævnte Bøn.

„Verl. Tidende“.

Bed at læse dette „Hyrdebrev“ rinde Jesu Ord os i Tanker, at mange tro, de blive bønhørte paa Grund af deres mange Ord. 300 Gange at fremfige den samme Pavebøn maa jo blive regnet som „mange Ord“.

En af de store Fejl, som den katholske Kirke har begaet, er den ligefrem afguderiske Tilbedelse af Jomfru Marie. Den katholske Hælgen-dyrkelse var som bekjendt en af Anstødsstenene for Luther og de øvrige Reformatorer paa Reformationens Tid og burde være en stærk Anstøds-sten i vor endnu langt mere oplyste Tid.

Det figer sig selv, at Katholikernes Paakaldelse af Jomfru Marie og alle Hælgener ikke i mindste Maade vil kunne standse Krigsbegiven-hedernes Gang. De mange falske Ceremonier, som have været praktiserede i Aarhundreder af de gamle Kirkesamfund, bidroge mægtig til Kri-gens Udbrud, og Alverdens Katholikers Bønner til Jomfru Marie vil ikke kunne tilvejebringe Fred. Vi ere besalede at bede til Gud i Jesu Kristi Navn og ikke i noget andet; og om Menneskene ville tjene Herren og adlyde hans Bud, vil han bønhøre dem. Han har besalet Menneskene i vore Dage at adlyde det frelsende Evangeliumis Principer, som de blive forklarede af hans udsendte Tjenere, Præstedømmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og kun derved kunne de undgaa at blive overvundne af det Onde.

Dødeligheden blandt Smaabørn.

Der er to Ting, som ere iøjnesaldende ved Dødelighedsstatistiken angaaende Smaabørn, og det er, at en meget stor Procentdel af Børn under 1 Aar og ganske unge Børn dø som Følge af forbryderisk For-sommelighed oversor dem. Men vi ville lade Tallene tale:

Følge Berlins Sundhedssstatistik, der er meget paalidelig, dør der gjennemsnitlig kun 52 Børn under 1 Aar blandt hver tusinde Børn i Byens bedste og sundeste Kvarterer, medens der i de fattigste Dele af Byen dø 420 af hver tusinde Børn. En stor amerikansk Forening til Forebyggelse af den store Dødelighed blandt Smaabørn har udgivet følgende Statistik, der kan betragtes som nogenlunde nøjagtig. Af hver tusinde Børn under 1 Aar dør der henholdsvis 326 i Chile, Syd-amerika, 197 i Tyskland, 170 i Spanien, 165 i De forenede Stater, 140 i Kanada, 33 i Finland, 193 i Tasmania og Syd-Australien, 86 i Norge og 76 i Ny-Zeland.

»Liahona«'s Redaktør bemærker med hensyn til denne frygtelige Dødelighed mellem Smaabørn blandt andet:

„Dette er højst beklagelige Forhold, og hvem skal holdes ansvarlig deraf?“

Bor Kirkestatistik udviser, at kun 6 af hvert Tusinde Smaabørn under 1 År dø aarlig i de Familier, som tilhøre Kirken. Dette turde være det bedste Resultat, noget Samfund kan opvise, og formenes at være mindre end Trediedelen af Gjennemsnitsantallet af Dødsfald blandt Smaabørn i den Alder blandt civiliserede Nationer i det Hele taget.

Dødelighedsårsagerne ere førstjellige. De mest fremhæftende Grunde til den store Dødelighed ere: Kjønssygdomme og andre Sygdomme hos Forældrene, der blive nedarvede af Børnene, hvis Legemer ere saa svage fra Fødselsen af, at de ikke kunne leve; almindelig Plejeforsommelse; usunde Levesforhold; Drukkenskabslasten; udvist Brutalitet fra Forældrenes Side.

Hvis Verdens Befolning vilde adlyde Kristi Evangeliums Principer, hvor store Fremstridt paa alle sociale Omraader vilde der da ikke snart vise sig, og Verden vilde om kort Tid præsentere sig som „gjenfødt“ og fuld af Liv og Haab.

Dødsfald.

Br. Jacob Christensen afgik den 9. Marts ved Døden i sit Hjem i Mt. Pleasant efter flere Aars Svaghed. Afdøde blev født i Nørrejylland, Danmark, den 21. September 1827. Br. Christensen annammede Evangeliet i Januar 1853. Han kom til Utah i 1859. Den Hedengangue, som var tre Gange gift, var i mange Åar Raadgiver til Bisrop Wm. S. Selby i Mt. Pleasant og var Præsident for Højpræsternes Kvorum i flere Åar.

— Erik Ludwicksen, en af Sanpete Amts Pionerer, afgik ved Døden den 11. Marts i sit Hjem i Sterling. Br. Ludwicksen blev født i København, Danmark, den 22. April 1824, blev Medlem af Kirken i 1851 og kom til Salt Lake City den 5. Oktober 1854 i Percy Olsens Kompagni, som gjorde Rejsen over Sletterne med Ørefjøretøj, hvorefter han bosatte sig i Manti, Sanpete County. Hans Hustru overlever ham.

— Søster Amanda Johanne Andrea Jørgensen, født den 5. Oktober 1886 i Holte, Søllerød, døde den 25. Marts 1915 paa Amts-sygehuset i Næstved, hvor hun var blevet opereret. Hun blev gift den

5. November 1905 med Hans Torben Jørgensen og forenede sig med Kirken ved Daab sammen med sin Mand den 7. September 1912.

Søster Jørgensen var sin Mand, som er Politiasistent for Lybjer Herred i Næstved, en trofast Støtte, og var en opofrende Møder for deres Børn, tre smaa Drenge.

Begravelsen foregik fra Amtssygehuset, hvor Politikorpset og et stort Antal af Familiens mange Venner var tilstede for at tilkjendegive deres Højagtelse for den afdøde ødle Søster og følge hendes blomstersmykkede Baare til Kirkegaarden, hvor Liget jordfæstedes efter den borgerlige Begravelseslov.

Retsvidne Andersen samt Eldste Joseph F. Kjær talte ved Graven, og Eldste Green indviede Graven og sluttede Begravelseshøjtidelighederne med Bon.

— Br. Peter Nielsen døde i Brigham City den 16. Februar. Han var født den 24. April 1849 og kom til Utah med sine Forældre i 1856. Han var Fader til 14 Børn og havde i tidligere Aar udført meget praktisk Arbejde i Kirkens Tjeneste, blandt andet med at føre Emigranter over den amerikanske Ørken til Utah, før Banen blev anlagt.

Missionærernes Rapport for Marks 1915.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Strifter omfattet	Beger omfattet	Grenmede og hjem befugte	Evangelierte Samtalet	Medier afholdte	Tøbte	Dåbte	Værn	Ødinevde
Peter M. Lundgreen	Aalborg	3	1554	8	430	40	24				
William Jensen	Aarhus	2			57	39	16				
Joseph F. Kjær	København	2	1070	20	30	36	50	1			
James F. Petersen	Bergen	2	1041	6	290	34	53	1	1		
Nephi L. Williams	Kristiania	2		54		24	89	2			
Alma M. Andreasen	Trondhjem	2		5	12	5	22	1			2
Totalsum for Missionen		13	3665	93	819	178	254	5	1	2	

Innehold:

Det jande Evangeliums Principer blive efterhaanden mere og mere anerkjendte af forskellige Kirkesam- fund	113	Korrespondance.....	123
Tankesprog	119	Uumoriliteten blandt Menneskene .	124
Redaktionelt:		Katholisk Overtroiskhed	125
Krigen i Evangeliets Belysning	120	Dodeligheden blandt Smaabørn ..	126
		Dødsfald	127
		Missionærernes Rapport	128